

KRISTUKSEN LUNASTUSTYÖ

Pekka Ervastian esitelmä 30.1.1927

Kristuksen lunastustyö on tämänpäiväisen esitelmän aiheena, ja niin kuin ne, jotka viime kerralla olivat mukana muistavat, tämä liittyy siihen sarjaan, jota nyt paraikaa esitämme, sarjaan, joka koskee vihkimystä, vihkimyksen tietä ja monenlaisia vihkimyssalaisuuksia. En siis aio puhua tästä aiheesta, jota olen nimittänyt Kristuksen lunastustyöksi, missään yleisessä fyysillisessä merkityksessä niin sanoakseni, en ota sitä aihetta esille niinkuin se olisi uusi aihe, jota meidän pitäisi tarkastaa kaikilta puolilta, vaan tämä on ainoastaan nimi, mielestäni kylläkin erittäin kuvaava nimi, jonka olen antanut sille kohdalle sarjassani, johon nyt olemme joutuneet. Tulemme siis puhumaan tästä Kristuksen lunastustyöstä ainoastaan määrättyltä okkultiselta kannalta. Viime kerralla jo puhuimme, kuinka vaikeatajuisia nämä asiat ovat, kuinka vaikeatajuisia järjellemme, ja kuinka vaikeita myös esittää järjellämme. Tämä ei riipu siitä, että ne asiat johtuvat jonkunlaisesta järjen toiminnasta, tarkoitan, että ne asiat olisivat semmoiset, joiden perille pääsisi ainoastaan ajattelemalla, ajatustamme vaivaamalla ja siis jonkunlaisilla filosofisilla spekulatsioneilla. Ei suinkaan. Nämä asiat, joita esitämme tämän suuren vihkimyskysymyksen yhteydessä, ne ovat asioita, jotka riippuvat kokemuseräisestä tiedosta, jotka tulevat meille kokemuksen kautta, jotka tulevat meille elävänä ja joita meidän sitten tulee selvittää järjellemme. Sillä tavallahan kaikki tieteellinen työ tapahtuu tässä maailmassa. Ei se ole mikään tiedemies, joka istuisi miettimään millainen maailma on ja sitten pääsisi omien ajatustensa kautta tietoon, että sellainen on tämä näkyväinen luonto ja sellaiset lait siinä vallitsevat. Keskiajalla kuka ties sillä tavalla erehdyttiin ajattelemaan tieteellistä tutkimusta, mutta nykyään tiedemies menettelee sillä tavalla, että hän ensin etsii, tutkii ja havaitse miten asiat ovat. Hän tutkii

luontoa, hän tutkii tätä näkyväistä maailmaa, sen ilmiötä, niitä hän pistää muistiin, niitä hän luokittelee ja niiden nojalla tekee jonkunlaisia loogillisia johtopäätöksiä, niitä hän selittää järjellensä. Synteesin hän tekee vasta sitten kun ilmiön analyysi on tapahtunut. Sama on laita todellisessa mystillisessä, okkultisessa elämässä, esoteerisessa elämässä. Siinä ensin teemme kokemuksia. Me alamme jotakin havaita, jotakin saamme kokea, ja sitten kun olemme jotakin kokeneet ja huomanneet, että se on pätevä kokemus, että se on uusiutuva kokemus, että se on lakiperäinen kokemus, että elämä, josta olemme tulleet tietoiseksi on todella olemassa, silloin vasta alkaa meidän järjellinen toimintamme, silloin vasta koetamme ymmärtää niitä asioita, joita olemme kokeneet ja havainneet. Silloin vasta alkaa se inhimillinen toiminta, jota ilman kokemuksemme ei tule inhimillisesti sulatetuksi. Sentähden on myös vaikeaa ihmisen selittää itselleen ja selittää toiselle, mitä hän kokemuksestaan tietää, kun on kysymys henkisestä, kun on kysymys toisen olemismuodon, toisen tason, toisen elämistävän, elämistodellisuuden ilmiöistä ja seikoista ja sentähden semmoiset asiat, joita esitetään okkultisten kokemusten yhteydessä, sentähden sellaiset asiat ovat vaikeatajuisia, ne ovat vaikeita saada inhimillisellä kielellä esille, ja ne ovat jonkun verran vaikeita käsittää. Mutta siitä meidän ei pidä pelästyä, ja se ei pelästykään, joka on kokenut, hän tietää ja koettaa ymmärtää ja selittää.

Nyt me olemme tässä tekemisessä kysymyksen kanssa, joka on niin ytimeen käypä, joka on niin merkillinen ja niin mullistava, että tekisi mieleni sanoa, että okkultistit eivät siitä itsekään ole yhtämieltä, he eivät ollenkaan ole samalla kannalla tässä kysymyksessä. Sentähden juuri, että tämä kysymys, kysymys Kristuksen työstä, johon me olemme vihkimysesitelmissämme tulleet, on sellainen, joka ei semmoiseen siinäkin aina ole ollut. Mehän olemme puhuneet siitä, kuinka on kaksi tietä nykyään, kaksi linjaa, kaksi liittoa, vanha ja

uusi liitto, kuinka vanha liitto toimii tänä päivänäkin, kuinka tänä päivänä voi kulkea vanhaa vihkimystietä, joka on ollut olemassa siitä saakka kuin Salainen Veljeskunta perustettiin maan päälle. Mutta samalla on olemassa uusi liitto, tämä uusi tie, joka on tullut Jeesus Kristuksen työn kautta, hänen elämänsä kautta maailman, uusi tie, joka on aivan mullistava ja ytimeltään toisenlainen kuin vanha tie. Tietäjät ja okkulteista verrattain harvat ovat kulkeneet tätä uutta tietä, eläneet tässä uudessa liitossa. Tiet kylläkin jossain korkealla yhtyvät, eivätkä ne millään tavalla ole ristiriidassa keskenään, ne tulevat yhdeksi määräytyssä korkeudessa. Kristus on se, joka voittaa enemmän ja enemmän vanhan tien kulkijoita puolelleen. Tämä tulee selymmäksi ymmärtää kun me vähän pääsemme käsiksi tämänpäiväisestä aiheesta. Minun pitäisi siis kuvata, niinkuin jo olen tehnytkin, uuden liiton vihkimystä ja vihkimyssaavutusta niin paljon kuin sitä nyt voi kuvata. Kaikki asiat käyvät aina selymmiksi ja valoisimmiksi silloin, kun me saatamme verrata niitä toisiin asioihin, jotka koskevat samaa alaa, siis niin kuin olemme tehneet: saamme käsityksen uuden liiton vihkimystiestä silloin kun meillä on käsitys vanhaa liiton vihkimystiestä. Tästä olemme puhuneet useassa esitelmässä. Olemme koettaneet kuvata niitä saavutuksia, niitä vaikeuksia ja niitä tuloksia, mitä vanhoissa roduissa ja alaroduissa sekä vanhoissa kulttuureissa on esoteerisesti pitänyt saavuttaa. Niitä seikkoja olemme koettaneet kuvailla ja nyt meidän pitäisi koettaa kuvata kristillistä vihkimystietä, uuden liiton tietä.

Nyt, jotta saisimme vielä tänään mahdollisimman selvän ja ulkopiirteiltään tarkan, mahdollisimman ytimekkään pregnantin käsityksen asiasta ja niistä pääominaisuuksista, niistä periaatteellisista pääominaisuuksista, jotka erottavat toisistaan vanha ja uuden liiton tien, niin on hyvä, jos vielä luomme lyhyen silmäyksen Egyptin vihkimyssalaisuuksiin. Tätä sanaa egyptiläinen vihkimys, käytän hiukan yleisellä tavalla, kuvaan yleensä sillä sanalla vanhan liiton vihkimystä, vaikka silloin tietysti otan egyptiläisen vihkimyksen sitä paraiten kuvaamaan.

Jos kysymme, mikä on silmiinpistävä tunnusmerkki egyptiläisessä vihkimyksessä, niin voimme sanoa näin: Hänhän savutti tietonsa sillä tavalla, että hän oli vihkimyksessä ja vihkimyksissä, että hän oli vihkimyksissä ulkopuolella ruumistaan, toisessa maailmassa, jossa hän vaelsi hierofantin johdolla tutkien sen maailman ilmiötä. Kun hän palasi takaisin, oli hierofantti samalla tuolla mystillisellä, maagillisella kosketuksella vaikuttanut sen, että hän muisti kokemuksensa. Hän kun oli päässyt ulos ei ainoastaan astraaliruumiissaan, niin kuin kaikki nukkuessaan, vaan myöskin eetteriruumiissaan, joka tapahtuu ainoastaan tainnoksissa ollessa ja kuolemassa, niin hänen hierofanttinsa saattoi samalla asettaa eetteriruumiin aisteja toimintaan, niin että kun hän palasi takaisin fyysilliseen ruumiiseen, hän kuten sanottu, muisti mitä oli kokenut. Ilman tällaista muistia ei vihkimys olisi paljonkaan merkinnyt. Eihän hänen kokemuksensa henkimaailmasta olisi olleet mistään erityisestä arvosta, jos ei hän olisi niitä muistanut. Tietysti kokemuksilla henkimaailmassa on aina arvonsa, sanoisinko moraalisesti, sillä jo me saamme jotain kokea, niinkuin jokainen ihminen saa, ollessaan ulkopuolella fyysillistä ruumista, vaikkapa vain nukkuessaan, niin jää hänen tajuntaansa jotakin moraalista tai epämoraalista, sillä tavallisten ihmisten kokemukset ulkopuolella fyysillistä ruumista nukkuessaan, eivät aina ole ylentävä laatua, ei se ole niin, että hän aina joutuu taivasmaailmaan, vaan hän voi joutua alhaisille henkimaailman tasoille ja silloin hänen kokemuksensa eivät ole hänen moraaliaan ylentävää, ne herättävät hänessä vain hänen alempia aistejaan. Mutta vihityn kokemus oli tietysti aina vain nostavaa ja ylevälaatua. Sehän tapahtui hierofantin yhteydessä ja oli siis aivan opettavaista laatua. Hän sai nähdä jotakin, jota hänen opettajansa aina hänelle samalla selitti. Hänellä oli tietoa kuoleman jälkeisistä kokemuksista, silloin kun hän palasi takaisin ruumiiseensa. Kuoleman arvoitus oli siis hänelle ratkaistu. Mutta toisena silmiin pistävänä tunnusmerkkinä tällaisella egyptiläisellä

vihityllä on, että koko hänen pyrkimyksensä ennenkuin hän tulee vihityksi ja hänen elämän käsityksensä sitten vihkimyksen jälkeen, oli lyhyesti sanoen taistelua pahaa vastaan. Ihminen voi aina taistella pahaa vastaan itsessään ja ympärillään. Kun ihminen vanhan liiton tiellä tuli totuuden etsijäksi, kun hän tahtoi ymmärtää mitä elämä on, kun hän tuli levottomaksi siinä elämässään mitä hän eli, niin ensimmäinen asia oli: etsi itsellesi opettaja. Hän tiesi vaistomaisesti, ettei hän itse omin päin voi päästä selvyYTEEN, mutta hän tiesi, että on olemassa opettajia pyramideissa, jotka tietävät ja jotka voivat häntä ohjata ja neuvoa ja silloin hän pyrkii jonkun tuollaisen opettajan luokse. Niinhän vanhassa Intiassa upanishaadeissa sanotaan, että: nouse, herää ja lähde etsimään opettajaa. Kun hän sitten oli opettajan löytänyt oli hänen tehtävänsä seurata ja totella opettajan neuvoja. Viisas opettaja antoikin hänelle hyvin tarkkoja neuvoja. Nämä neuvot olivat sekä moraalista laatua, hyvin paljon ankaran moraalisia alussa, että sitten myös esoteerisia, okkultisia siinä merkityksessä, että hänen piti kehittää itsessään yliaistillisia kykyjä ja sitä varten hänen täytyi tehdä erilaisia asioita, suorittaa erilaisia joogatemppuja, eivät ne oikeastaan mitään temppuja olleet, erilaisia joogaharjoituksia. Ne olivat hengitysharjoituksia, ne olivat voimisteluharjoituksia, ajatuksen keskittämisharjoituksia, monenlaisia harjoituksia, joita ihminen silloin sai tehdä ja suorittaa ainoastaan opettajan ohjaamana, viisaan opettajan neuvomana ja hänen valvontansa alaisena. Kun hän opettajan valvonnan alaisena suoritti näitä harjoituksia ja kehitti itsessään moraalisia kykyjä, niin silloin hän pääsi eteenpäin tiellä. Erittäin tärkeä jo egyptiläisessä vihkimyksessä oli se, että hänen täytyi elää ehdottomasti puhdasta ja kieltäytyvää elämää sukupuolisesti. Se oli miltei ensimmäinen moraalinen vaatimus, jos sitä nyt moraaliseksi tahdomme nimittää. Sitä kaikkea opettaja vaati oppilailtaan. Puhun nyt oikeista, niin sanotuista valkoisista opettajista. Saattoi nimittäin myös käydä niin, että kun ihminen lähtiessään etsimään opettajaa, ei löydä viisasta, valkoista

maagikko, vaan löytää opettajan, joka sanoo: „Kyllä minä voin auttaa sinua tielle, kyllä minä voin opettaa sinua kehittämään kaikenlaisia kykyjä ja näytän sinulle elämän ja kuoleman salaisuudet.“ Sellaisessa tapauksessa saattoi opettaja ensin asettaa vaikeita ja ankaria vaatimuksia, mutta sitten hän myöskin myöhemmin saattoi asettaa aivan päinvastaisia vaatimuksia, epämoraalisia vaatimuksia ja silloin voimme sanoa, että oppilas joutuu sellaisen opettajan johdolla aivan harhaan ja aivan väärille teille. Siihen älkäämme kiinnittäkö huomiota, vaan ajatelkaamme sellaista, joka kulkee oikeata tietä. Kun hän siis vihittynä olentona astuu maailmaan, on hänen elämänsäytyksensä aivan määrättyä laatua. Se oli sellainen, että ihmisen tulee taistella pahaa vastaan itsessään ja myöskin maailmassa. Ihminen oli kuin soturi, sotamies, jonka aina piti olla valmis taistelemaan. Sentähden me huomaamme kuinka noissa vanhoissa kulttuureissa ja kaikissa vanhoissa vihityissä ja okkultisissa piireissä, jotka olivat vanhan liiton tietä kulkeneet, kuinka noissa ihmisissä ihanne oli toisenlainen, kuin meillä nyt voi olla. He ihailivat esim. sota. He pitivät sota suurimpana siveellisenä tekona, se oli suurta saavutusta, jos ihminen, vihittykin meni sotaan, tai opetti toisia lähtemään ja antamaan henkensä ja elämänsä jonkun asian puolesta, isänmaan puolesta. Isänmaakäsite ei ollut niin selvä silloin, mutta oman kansan puolesta, oman uskonnon ja sivistyksen puolesta piti ihmisen osata taistella ja kuolla. Myöskään ei ihminen ollut mikään tietäjä vanhan tietäjän kannalta – ajatelkaamme Mosesta esimerkiksi –, jos hän ei osannut taistella pahaa vastaan itsessään, jos hän ei osannut voittaa taistelussa kaikkia heikkouksia, niin että hän ei ollenkaan välittänyt mitään omista kärsimyksistään, omista haluistaan ja himoistaan. Niitä vastaan hän taisteli. Hänen piti tapaa itsessään kaikki mikä oli pahaa ja huonoa. Hän pääsi siten eteenpäin, hän pääsi suureksi tietäjäksi, henkisesti ja moraalisesti suureksi, kun hän tappoi itsessään mikä oli pahaa. Tämä oli erittäin tärkeä

piirre. Se on periaatteellisesti aivan tärkein. Vanhassa liitossa ihmisen piti aina taistella ja tappaa.

Kun me katselemme ihmisiä tänään, kun me ajattelemme itseämme ja omia olojamme tänään, niin huomaamme, että meissä on juuri tähän päin menevää niin paljon. Me olemme niitä, jotka olemme kuulleet ekumeenisia opetuksia tähän suuntaan ja meidän järjessämme on vaisto, että pitää taistella ja pitää tappaa. Me tiedämme, että monet, sangen paljon meidän ajallamme, varsinkin tässä meidän kristikunnassamme, ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että heidän on miltei mahdoton taistella ja tappaa kaikkea pahaa itsessään. Eivät ainakaan pääse siihen, että he osaisivat tappaa, he eivät voita taistelussa. Ne, jotka kaikista tarmokkaimmin koettavat taistella itseään vastaan, huomaavat, ettei ihmisellä ole mitään voimaa taistella itseään vastaan ja voittaa oman itsensä. Tähän kokemukseen tulevat ihmiset hyvin paljon. Ajatelkaamme, että joku vanha viisas, Mooses tai intialainen rishi seisoi meidän edessämme. Minkälaisen tunnelman hän saisi meistä, jos me valittaisimme sitä, ettemme osaa tappaa itsessämme pahaa, synnin juuret ovat niin syvät, että kuta enemmän me taistelemme, sitä enemmän tulee meihin syntiä ja ihminen ei osaa pelastaa itseään. Mutta kuvitelkaamme, että tuollainen vanha tietäjä olisi edessämme, luuletteko, että hän sanoisi meille: Niin, se on todella niin vaikeata. Ei, hän katsoo meihin sillä tavalla, että häpeämme: Oletteko syntyneet naisiksi? akkojen tieltä kääntyköö. Jos olette miehiä, niin ette ruikuta ja valittele, silloin te taistelette ja tapatte itsessänne kaiken sen, mikä ei ole oikeata. Sellaista tietä minä olen kulkenut. Olisinko minä Mooseksena ja vanhana tietäjänä, jos minä olisin pelännyt seikkailuja ja taisteluja, ei päinvastoin. Sillä tavalla kuljettiin vanhan liiton tietä. Siinä ei tullut kysymykseen minkäänlainen valitus, voivottelu ja ruikutus. Hiljainen taistelu, vaikka ei kukaan olisi siitä mitään tiennyt, taistelu, kunnes on tapettu oma itse. Silloin vasta on taistelu lopussa.

Minun täytyy hiukan tunnusta, että kristikunta ymmärtäessään väärin Jeesus Kristuksen suuren työn on heittäytynyt täydellisen henkiseen laiskuuteen. Jos me olisimme päässeet niin pitkälle inhimillisessä kehityksessä, että meillä olisi jällellä edes yksi ominaisuus intelligenssi, järki, se järki voi kehittyä riippumatta siitä minkälaisia me olemme karaktäärimme puolesta. Se ei aina kehity niin hyvään suuntaan, kuin me kehitymme. Järki voi kehittyä hyvin teräväksi ja älykkääksi, se voi kehittyä merkilliseksi ja siinä hän on jotakin saavutusta, jotakin joka meille on ikäänkuin auki, vaikka lyömme laimin henkisen ja moraalisen kehityksen. Me voimme sanoa, että siinä suhteessa elämme kristikunnassa henkisessä laiskuudessa. Olemme kuitenkin huomanneet, että uusi aika on alkanut ihmiskunnalle, sille joka voi ottaa Jeesus Kristuksen vastaan. Me emme ole osanneet ottaa sitä vastaan yksilöinä, vaan olemme ottaneet sen joukoissa vastaan. Me luulemme, ettemme tarvitse niin moraalisesti ponnistaa, me mukautamme älymme määrättyitä asioita uskomaan ja silloin meidät pelastetaan moraalisesti. Me olemme henkisesti laiskoja jonkun vanhan tietäjän silmissä. Jos Mooses kävisi täällä, joku vanhan ajan Väinämöinen tai joku viisas, jos hän kulkisi keskellämme, niin hän varmasti ihmettelisi kuinka kovin mitättömiä olentoja me olemme. Ettehän ole enää todellisia sekkailijoita, ei ole rohkeita olentoja, jotka kasvattavat itseään määrättyyn suuntaan, en näe sankareita maailmassa. Ihmiset ovat kuin koneita koneistossa. Kaikki ovat vain osia tuosta tyhjästä kokonaisuudesta. En näe yksilöitä enään. Ei ole ollenkaan ihmisiä, jotka ponnistavat ja pyrkivät. Kunhan vain eletään päivästä päivään, kunhan vain ollaan olemassa siinä olemisessa, jota hyvin paljon moititaan ja haukutaan aivan tyhjäksi ja typeräksi. Vanhat tietäjät, jotka katselevat nykyaikaa, ihmettelevät, mitä tämä oikein merkitsee. Itsehän ihmiset tekevät elämän tyhjäksi ja typeräksi. Jos hän sanoo elämää tyhjäksi, niin silloinhan hän itse on tyhjä. Kun hän itse on tyhjä ja ilman siveellistä voimaa, niin silloinhan hän arvostelee elämänsä

tyhjäksi ja typeräksi. Mutta jos hänessä itsessään on elämää ja elämän henkeä ja siveellistä voimaa ja tarmoa ja rohkeutta, niin silloin hän sanoo, että elämä on täynnä sisältöä. Minä näitä tällaisia yksilöitä kaipaen, ja minä kaipaen sellaisia kansoja, sanoo vanha Mooses kulkiessaan meidän keskellämme. Se on itse asiassa sangen ankara arvostelu, jonka hän antoi kristikunnasta. Hehän eivät pelänneet moraalialia ja heikkoutta heissä itsessään ei saanut olla. He uskoivat omaan voimaan ja ihmisen voittoon. Ja kuitenkin, kun me katselemme tuollaista egyptiläistä vihittyä, tuollaista vanhaa tietäjää, niin me kaipaamme jotakin hänessä. Hänellä on niin kovin ankara ja melkein rajoitettukin elämäkäsitelys. Se on niin taisteltu ja hänessä on ainoastaan taistelun kautta saavutettu rauha. Se on kyllä jaloa, majesteetillista ja suurta, mutta se on niin kuin hän ei olisi osannut kosketella ihmisen kaikkia ominaisuuksia, ihmissielun kaikkia ominaisuuksia. On kuin jotain ihmisessä jäisi väräjämään. Kun me ajattelemme Mooseksen tapaista tietäjää, jonka mielestä elämä on niin ankara ja kuinka täytyy myöskin vaatia paljon ihmisiltä. Siinä on jotakin, joka puuttuu. Me voisimme sanoa itsessämme, että tuollaiset viisaat olennot, tuollaiset suuret tietäjät eivät varmaankaan osaisi luoda säveliä taivaasta, eivät osaisi luoda musiikkia. Voisiko hän saada maailman täyttymään sinfonioilla? Meistä tuntuu, että hän vaatisi enemmänkin jotain marssia, torventoitotusta, rumpujen pärinää, jotain voimakasta soittoa, joka saa ihmiset taistelemaan ja tappamaan ja unohtamaan omat heikkoutensa. On kuin nuo tietäjät eivät osaisi avata kaikkia niitä kauneuden mahdollisuuksia, mitä taivaissa piilee. Tuo on kuitenkin kuin juuri tullut kristikunnan kautta huolimatta siitä, että kristikunta on moraalisesti heikko. On kuitenkin jotain siinä avautunut, niin että kristikunta ymmärtää kaikkea kaunista, ymmärtää älyllään monipulisemmin, ymmärtää taidetta syvemmin kuin sitä ennen on ymmärretty. Huolimatta moraalisesti heikkoudestamme me siis kuitenkin olemme osanneet avata joitakin ovia elämän salakammioihin. Mikä siinä

on salaisuutena takana? Se on Kristuksen lunastustyö. Se on merkillinen tuo seikka, jonka pitää kokea ja tietää ja jota on niin vaikea selittää järjelle.

Jos me katselemme vihittyä, joka on kulkenut uuden liiton tietä, joka on siis kokenut vihkimyksen salaisuuksia uudessa liitossa, niin mikä silloin pistää silmiimme? Mikä silloin on niin selvänä periaatteellisena tunnusmerkkinä siinä? Ensinnäkin se, kun ajattelemme egyptiläistä vihittyä ja hänen kokemuksiaan henkimailmassa, ensiksi se, että uuden liiton vihitty kokee päivätajunnassaan, tässä fyysisessä maailmassa, ei mene ruumiistaan ulos, vaan ollen ruumiissaan. Hän ei pidä edes oikein pätevinä semmoisia kokemuksia, joita on tehty ainoastaan ruumiin ulkopuolella. Nehän voivat kyllä olla senlaatuisia, että niitä voi tehdä ainoastaan ruumiin ulkopuolella ja silloin ovat siis päteviä. Mutta sellaiset saavutukset, joita vanhoissa vihkimyksissä saavutettiin, tietoa kuolemanjälkeisestä elämästä ja näkemyksiä vainajien valtakunnalta, ne eivät saa olla kokemuksia ruumiin ulkopuolella, niiden pitää olla kokemuksia täydellisesti päivätajunnassa. Ne eivät saa olla vain mediumistisia kokemuksia, sellaisia, että totuuden tietäjä ei itse tiedä mitä näkee. Mediumistinen näkeminen on sellainen kyky, joka tulee, kun ihmisellä on psyykkisiä taipumuksia. Mutta vihityn kokemukset ovat sellaisia, että hän tietää, mitä hän näkee ja kokee. Hän on kaikesta täysin tietoinen, täysin itsetietoinen, ja tässä päivätajunnassa hänen ei pidä sekaantua minkäänlaisiin toisiin tajunnantiloihin, niin kuin ennen maailmassa, vaan hänen täytyy tulla siihen, että kaikki on hänessä aivan rauhallista, aivan itsetietoista, aivan selvää ja päivätajuista. Tämä on ensimmäinen silmiinpistävä eroitus. Sitten otamme toisen silmiinpistävän eroavaisuuden.

Toinen oli se, että hänen elämäkäsitelmänsä oli yhä samanlainen kuin se oli ollut käytännössä, ennen kuin oli tullut vihityksi, siis taistelua ja tappamista. Nyt jos katselemme vihittyä uudessa liitossa, niin huomaamme hänestä, että hän ei sillä tavalla

toivottomasti taistele. Hänen ei tarvitse sillä tavalla taistella, ei tappa, ei joutua minkäänlaiseen toivottomuuteen. Minkä tähden? Sentähden, että hänen elämänsä perussävel on voittaminen. Hän ei saa taistella, hänen täytyy voittaa. Hän ei saa tappa, hän voittaa ja ottaa voimat palvelijoikseen. Sentähden hänen elämäkäsitelyksensäkin on aivan uusi. Se myöskin perustuu tälle voiton periaatteelle, ei taistelun, vaan voiton. Ja sentähden hän esim. aivan niin kuin Jeesus Kristus ja Buddhakin ei voi hyväksyä mitään sotaa ja väkivaltaa, sillä tappamalla ei ihminen saavut voitto. Vanhat viisaat ovat kaikki aavistaneet tätä jonkunlaisen tulevana, merkillisenä saavutuksena, joka on vielä niinkuin tänä päivänäkin tulevaisuuden ihmeellinen saavutus. Ei taistelua, vaan voittoja sanan voimalla. Hänen aseensa on sana, tietäjän sana. Ja se sana se on mahtavin ase, sentähden, että sen avulla luotiin maailmat. Miekan ja väkivallan avulla ei luoda, vaan hävitetään. Hävitetään vanha pois tieltä, jotta uusi voisi syntyä, mutta sanan voimalla uusi luodaan ja vanha hämmästyneenä silloin lankeaa polvilleen. Siinä on tuo merkillinen tunnusmerkki. Sitten on myöskin kolmas tunnusmerkki ja eroavaisuus. Se on se, että jos tuo vanha tietäjä oli ankara ja korkeintaan saattoi nauraa heikkoudelle, niin uuden liiton vihitty tietäjä on täynnä inhimillistä rakkautta, on täynnä ymmärtämystä, on täynnä sitä ihmeellistä tietoa, joka puhuu toiselle ihmiselle: Kunpa sinä vain osaisit nähdä, osaisit tuntea, kunpa sinä vain osaisit tietää ja kokea, niin sinäkin voitaisit. Mikä Kristuksen lunastustyö on tämän ihmeellisen tosiseikan takana? Sillä ilman häntä, ilman hänen työtään emme osaisi voittaa. Kun nykyään ihminen lähtee totuutta etsimään, kun hän herää ja tahtoo tietää, mitä elämä on, niin silloin hänen ei tarvitse ajatella, mistä löytää opettajan, hänen ei tarvitse lähteä opettajaa etsimään. Hän voi saada tietää ja saada kuulla, että opettajan hän voi löytää omasta itsestään, hän voi löytää mestarin omassa itsessään, hän voi löytää Kristuksen itsessään. Se on ihmeellinen seikka. Koko maailma ja koko olemassaolo avautuu hänelle

hänen omassa sisässään ja se on Kristuksen työn savutus. Nyt jotta voisimme kuvata tätä Kristuksen työn saavutusta, niin meidän silloin täytyy tutkia erästä sangen okkultista seikkaa meidän inhimillisessä kehityksessämme, sitä, joka on yhteydessä erään voiman kanssa, josta puhutaan esim. Hiljaisuuden Äänessä ja Salaisessa Opissa. Meidän pitää puhua siitä voimasta, jota nimitetään käärmetuleksi ja siis niistä puolista meidän salaisessa organismissamme, joita vanhassa intialaisessa kirjallisuudessa nimitettiin tshakroiksi ja pyöriksi, ja sitten myöhemmin lootuskukiksi, ja joita me nykyissä teosofisessa kirjallisuudessa nimitämme juuri sekä lootuskukiksi että tshakroiksi että myöskin elämänvirran keskuksiksi meidän eetteriruumiissamme, sisäisissä käyttövälineissä yleensä. Näkymättömissä ruumiissa on tuollaisia keskuksia, joita nimitetään tshakroiksi. Nehän ovat sangen salaperäisiä ja ne ovat kuitenkin yhteydessä nyt erittäin merkillisellä tavalla Kristuksen lunastustyön kanssa, ja sentähden täytyy minun vähän puhua sekä näistä tshakroista että myöskin tuosta käärmetulesta. Mutta meidän täytyy nähtävästi jättää se ensi sunnuntaihin.